

שירה שהיא תפילה

50 שנה ליצירתו של י. צ. רמון

ולא יהי מעצור לרומי;
אבוא בנגה על
ואשיר שירי,
שיר אדם-אמן.

ברגלו עבר רמון את הארץ לאורכה ול-
רוחבה ושר על כל סינה ועל כל אבן. כל
שורה מבטאת את הצער על השממה:
„הרצה איננה, וירושלים שוממה“ —
ואת התשוקה לתחית הארץ: „חצוב, גודד
כדרכים, גלה המולדת!“ „הוי, בנו ארץ,
הרבו בנות — החלום הנה בא!“
רבים משירי י. צ. רמון כלל לא נש-
לחו לדפוס. כשנשאל על כך, ענה: „צפור
ביער אינה שרה לפי הזמנה ולא למען
מאזינים.“

סתוך שהוא מכיר מקרוב את סלעי הא-
רץ והרדיה, ימיה ומדברותיה — הריהו
רואה עצמו כאחד מהם: „אלה היו כמותי,
חלמו הרבה, התגעגעו ויהיו לאבנים.“
„עתה אקשיב רעשיי.“ והוא דמי לבי יאזן
כריע לי. לבו של המשורר חולם וטוער
חלימות:

על שַׁמַּת הַכְּנֶרֶת

אֲתַגְעֶגַע אֶל הַיָּם הַגְּדוֹל:

אֶהְבֵּתִי גְאוֹת יָם...

מִחוּף הַיָּם הַגְּדוֹל

אֶכְמַה לַכְּנֶרֶת:

אֶהְבֵּתִי הַקִּיַּת הַנְּעֻגוּעִים. —

עַל כֵּן יִקַּח לְבִי מִשְׁפָּרִים

וְיָרֶן תַּחַת צְעִיף הַחֲלֹמוֹת.

נברך את המשורר הנאמן בשנים רבות
של שירה ויצירה.

דוד בן-יוצר

אומר ודברים. אין לבו של רמון הולך
אחר הפומביות, אין הוא מתעניין כהבלי
העולם, אלא אוהב הוא את הארץ ואת
יוצרה ושר עליהם. העולם הוא בעיניו —
מעשה אמנות, והאל היוצר — הוא אמן.
וכך אומר רמון בשיריו:

בְּעֵרוֹ שְׁעָרֵי אֲמֹנוֹת בְּשָׂמַיִם,

אֵלֵהֵיִם אָמֵן גְּלֶה כְּחוֹ,

וְיִהְיֶה שִׁיר הָעָרְבִים...

רַז לִי: שְׁמֵי שְׂמַיִם לִי נִפְתָּחִים,

אֲרֵאֵה זֵוֹ שְׂכִינָה לְרִצּוֹנִי.

המשורר יוסף צבי רמון הוא יחיד
במינו בשירתו ובגורל חייו. בן 17 פרסם
את שירו הראשון בירחון „לבני הנער“
ריים של א. מ. פיורקא, שהופיע בגראיי-
בו. ב־1909 עלה עם משפחתו לארץ ותת-
ישב בירושלים. מאז פרסם שירים, שר-
גש דתי עמוק ממלא אותם וכן פרסם
הוברות על התנ"ך, במאורעות תרפ"א
נסע קשה ע"י ערבים. שנים אחדות
הוא התגורר בצפת, התבודד בבית-הכנסת
של האר"י ושקע בלימוד הנוהר והקבלה.

לפני עשר שנים, כשעמדה אגודת הסור-
סריס לחוג את ארכעים שנות יצירתה, נת-
כנס באולם „הבימה“ בתל-אביב קהל של
מאות, הגיעה שעת הפתיחה — אך הפוחח
לא בא... היה זה המנוח דוד רמון, שיומיים
לפני כן (ב„שבת השתורה“) נאסר ונכלא
בלאטרון, גם הרב י. ל. מימון, שצריך היה
להביא את ברכת היהדות הדתית, לא נר-
פיע, שכן שכב אז פצוע בבית-החולים
תחת משמר בריטי, וגם משה סנה, שעמד
להשתתף בנשף, לא בא, ואפילו הכולשת
הבריטית לא יכלה לנלות היכן הוא נמצא.

עתה מלאו המישים שנה לשירתו של
י. צ. רמון, אשר כולה — פרט לשנה הרא-
שונה — הושרה על אדמת ישראל.

רמון אוהב לשיר, אך אינו מרבה לדי-
בר. י. בן-צבי, נשיא מדינת-ישראל, מספר
כיצד לפני ארבעים שנה היה רמון, אבי-
רך שתקן וצנוע, נכנס בצעדים חרישיים
למערכת „אחדות“ ומסר את שיריו באין